Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 17	1. September 1907.	56. Aargang

Joseph Smith — en Mand lig Moses.

Tale af Ældste Orson F. Whitney, af de tolv Apostlers Quorum, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Søndag Eftermiddag, 16. Juni 1907.

(Fortsat fra Side 246.)

Den sande Gud. Hvad Slags Væsen var han? Moses paatog sig at forklare dette Spørgsmaal saa tydeligt, at ikke engang en Daare kunde fare vild? I det første og andet Kapitel i den 1. Mosebog, den ældste historiske Optegnelse, som findes, beskriver han dette Væsen, der gjorde „Skilsmisse mellem Lyset og Mørket"; som „kaldte det Tørre Jord og Vandenes Forsamling Hav"; som „gjorde de to store Lys, det store Lys, at regere Dagen, og det lille Lys, at regere Natten"; som foraarsagede, at Vandene vrimlede med Fiskenes Mangfoldighed og skabte alle levende Dyr og Kryb. Moses siger om ham: „Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem." Kan der være noget tydeligere? Kunne Ord udtrykkes paa en mere ligefrem og forstaaelig Maade end denne? Han siger, at Gud skabte Mennesket i sit eget Billede; Gud har aldrig sagt dette om noget andet, som han har skabt. Han sagde det ikke om Solen, Maanen, Dyrene, Planterne, Træerne eller Blomsterne. Han sagde det blot om Manden og Kvinden, — at han skabte dem i sit eget Billede, „han skabte det i Guds Billede, Mand og Kvinde skabte han dem". Man skulde have troet, at Verden vilde have holdt fast ved denne ligefremme Sandhed, men det gjorde den ikke. Thi lige saa snart som Pro-

feterne ophørte og de levende Orakler vare bortgangne — de, hvis Pligt det var under Aandens Inspiration at tolke Skriften, som ellers kunde kaldes det døde Bogstav, — afveg Menneskene fra den simple og aabenbare Sandhed og gav den deres egen Fortolkning, hvilket gjorde det fornødent, at den tabte Kundskab om Gud atter maatte blive gengivet.

Jesus selv forklarede ved Eksempel den Lære, som Moses saa tydelig lærte, ved at fremstille sig i egen Person som een, lig Gud. Hans Fremkomst var i Virkeligheden et Sidestykke til den Lære, at Mennesket er skabt i Guds Billede, og at Gud er i et Menneskes Billede. Da Filippus, en af hans Disciple, havde hørt ham omtale Faderen, hvem han saaledes tilbad: „Herliggør du mig og nu, Fader, hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var", da sagde han til Frelseren: „Herre, vis os Faderen, og det er os nok", men Jesus svarede ham: „Saa lang en Tid er jeg hos eder, og du har ikke kendt mig, Filippus? Hvo mig har set, har set Faderen"; derved mente han naturligvis, at den Gud, han tilbad, var det samme Slags Væsen, som han selv var; eller med andre Ord: „Naar du har set mig, som er i et Menneskes Billede, Form og Skikkelse, da har du i Virkeligheden set min Fader i Himmelen." Dette var Kristi Lære. Apostelen Paulus erklærer senere, at Jesus Kristus var „hans Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede". Kunde det forklares tydeligere? Jeg tror det ikke — og alligevel, den samme Tilbøjelighed til at afvige fra Sandheden i de ældre Tider bevirkede, at Menneskene afveg derfra, endog efter at Jesus var kommen i en Mands Skikkelse, og efter at Paulus havde lært dem, at Jesus var Faderens personlige udtrykte Billede. Derfor er en Generholdelse af den tabte Kundskab om Herren nødvendig i vor Tid.

Den sekteriske Guddom. Mange troende Kristne ned igennem de forskellige Tidsaldre have holdt fast ved Troen paa en personlig Gud, men Kirkerne have gradvis afveget derfra og fremholdt for dem en Gud, som de sige har hverken Legeme, Dele eller Lidenskaber, med andre Ord en ligefrem Intethed. En af de engelske Digtere — Alexander Pope — forfattede, idet han betegner Gud som en alt gennemtrængende Aand, disse smukke, men misledende Linjer. Denne Aand, siger han:

„Opheder Solen og afkøler Luften,
Skinner i Stjernerne, gi'r Blomsterne Duften.
I alt, som har Liv, ja i enkelt og helt,
Den virker med Iver og spreder udelt."

Det er uden Tvivl en nøjagtig Forklaring over den Helligaand, men ikke over Faderen eller Sønnen, Jesus Kristus, der ere personlige Væsner med baade Legeme og Aand. Hvis en Person for hundrede Aar tilbage vilde have spurgt de gejstlige, hvad Slags Væsen Gud var, da

vilde de have svaret ham: Store ere Guddommens Hemmeligheder, og de vilde have formanet ham til ikke at befatte sig med at udgranske saadanne Ting. Og selv nu ville nogle sige, at hvad Moses mente i sin Beskrivelse om Menneskets Skabelse, i 1. Mosebog, var, at det blev skabt i Guds moralske Billede — at Ordet Billede har ingen Hentydning til Skikkelse eller noget substantielt. De sige: „Gud er en Aand, upersonlig, ubegribelig." Det skulde jeg tro! Hvem kan begribe eller fatte en Gud, som de beskrive ham at være?

Uden Legeme, Dele og Lidenskaber! Det var ikke en saadan Gud, som talte til Moses paa Sinai Bjerg og gav ham de ti Bud. Ikke den Gud, som skrev med sin Finger paa Stentavlerne, eller som Elias saa; det er ikke den Gud, i hvis Billede Jesus Kristus er; ikke den Gud, som elsker Retfærdighed og hader Synd. Nej, en saadan Gud er en af Mennesker forestillet eller indbildt Guddom; men det var den kristne Verdens Gud, da Joseph Smith kom og atter genbragte Kundskaben om den sande og levende Gud.

Joseph Smith's Gudskab. „Jeg saa to Væsner i Skikkelse af en Mand, og en af dem sagde, idet han pegede paa den anden: „Dette er min elskelige Søn, hør ham." Dette var, hvad den moderne Profet fortalte, og det var den fornemste Aabenbaring fra al Lysenes Kilde som er given i to Tusinde Aar. Det var Gengivelsen af en gammel Sandhed, og bevirkede, at Joseph blev en Mand lig Moses, der igen indførte det evige Evangelium; thi det er alt, hvad „Mormonismen" gør Fordring paa.

„Det er alt fra Djævelen", sagde Methodistpræsten, til hvem Joseph Smith anbetroede, at Herren havde aabenbaret sig til ham. „Den Tid er forbi, at Engle besøge Jorden; der eksisterer ikke saadanne Ting som Syner i disse Dage." „Men jeg har set", paastod den unge Seer. „Gud er en Aand, allesteds, ingensteds", svarede Præsten; men Joseph fortsatte: „Gud er en Mand; jeg saa ham, talte med ham — en ophøjet, forherliget Mand." Idet han senere forklarede sine Oplevelser desangaaende, siger han: „Og om de skulde forfølge mig, fordi jeg siger dette, kunde jeg dog ikke nægte det, thi jeg vidste, jeg havde set Gud; jeg vidste, jeg havde haft et Syn, og jeg vidste, at Gud vidste det, jeg kunde derfor ikke nægte." Og han nægtede det aldrig. Han udholdt mange Dødskvaler hellere end at fornægte det og nedlagde tilsidst som Martyr sit Liv som et Segl paa sin Oprigtighed i Visheden om, at han virkelig havde set Gud, det hellige Væsen, som skabte Mennesket i sit Billede.

Skriften og Filosofien. Man siger, at „Mormonismen" er ufilosofisk, uvidenskabelig, urimelig, man siger, at den ikke stemmer overens med Skriften. Hvori? maa jeg spørge. „Mormonismen" er kommet til Verden ifølge Skriftens Opfyldelse. Den henviser ttl de gamle Skrifter som Bekræftelse paa dens Stilling og Læresætninger. Det kan ikke bevises, at

den er uoverensstemmende med Skriften. Der er dem, som ved Hjælp af Skriften søge at modbevise den, men derved udvise de kun deres Svaghed og deres Argumenters Ringhed. Ejheller kan de bevise den at være ufilosofisk, uvidenskabelig eller urimelig. Den er grændsfæstet paa Sandhedens evige Klippe; den er Videnskaben i sig selv, — den største af alle Videnskaber; den er en Filosofi, men med en anden Benævnelse — guddommelig Filosofi. Hvad er den Filosofi, som Menneskene tale om, og hvad er Meningen dermed? Det er ikke andet end fundamental Sandhed. En Filosof er en, som anvender sin Tid til at opsøge fundamentale Sandheder. Og derfor var Joseph Smith en Filosof, thi han søgte efter saadanne Ting, og som han siger, Gud aabenbarede det til ham. Plato er verdensberømt som Filosof, og Emerson erklærer ham som den største af alle Filosofer. Plato siger, idet han søger at udgranske Universets Begyndelse: „Lader os undersøge Aarsagen, der ledede den store almægtige Anordner til at frembringe og danne Universet. Han var god; og den, som er god, er ikke i Besiddelse af Misundelse; og fri for Misundelse ønsker han, at alle Ting, saa vidt mulig, skulle være lig — eller i Forhold til — ham selv; og hvem som helst, der formedelst vise Mænds Indflydelse skulde erkende, at dette er Hovedaarsagen til den første Begyndelse, vil have annammet en Sandhed." Dette er den græske Filosofs Udtalelse. Joseph Smith udtalte denne fundamentale Sandhed: „Da Gud stod midt iblandt de herlige Aander, og eftersom han var den mest intelligente, fandt han det fornødent at danne Love, hvorved de andre kunde have Lejlighed til at forfremmes ligesom ham selv". Læg Mærke til den slaaende Lighed, der er i disse to Stor-Tænkeres Udtalelser. Men Joseph havde aldrig læst eller studeret Plato's, den græske Filosofs, Værker. Han kendte ikke mere til Plato, end Jesus kendte til Confucius. Det er en tom Kritik at fremføre, at den gyldne Regel i Kristi Evangelium blev af den kinesiske Lærde, i en nægtende Form, ytret flere hundrede Aar før Kristus. Ligeledes vil det være overfladisk at sige, at Joseph Smith laante sin Ide fra Plato's Skrivelser. Det er simpelthen et Sammentræf i Enhed og Overensstemmelse af Sandheden.

„Mormonismens" Holdning. „Mormonismen" anerkender i Plato, den græske, i Zoroaster, den persiske, i Confucius, den kinesiske Lærde og i alle store Lærere blandt alle Jordens Nationer netop saa mange Herrens Tjenere; enten de saa ere Filosofer eller Videnskabsmænd, Poeter eller Talere. Gud har skænket enhver af dem en vis Grad af Sandhed og Inspiration. „Mormonismen" anser dem som dens Forløbere til at berede Verden for Sandhedens Genindførelse i dens Fylde. Vi prædike Jesus som Menneskeslægtens Frelser og det forudtilværende Ophav af Evangeliet og Saliggørelsen, og vi forkynde alle Nationer, at Gud i denne Tid atter har oprejst en Profet til at berede Vejen for hans

Søns herlige Tilkommelse. Den samme Gud, som inspirerede Confucius, sendte senere hen i Tiden sin Søn Jesus til Verden for at lære Menneskene den rene Sandhed. Den samme Gud, som inspirerede Plato, aabenbarede sig til Joseph Smith uden noget Hensyn til Kundskab eller Mangel paa Kundskab om hverandre. Hver af dem blev inspireret til at erklære en Grund-Sandhed — den ene forklarer Universets Begyndelse, og den anden oplyser om de oprindelige Midler, der ville give Menneskeet Adgang til uendelig Udvikling.

„Mormonismen" er ikke enig med den moderne Kristenhed i, at Gud skabte Verden udaf Intet. Det er ufilosofisk, uvidenskabeligt, urimeligt. „Mormonismen" lærer intet saadant. Den har taget Fodfæste paa Sandhedens Klippe og siger med Filosofien og Videnskaben: Elementerne ere evige; Aand er evig, Intelligens er evig. Da Gud skabte denne Jord, dannede han den af Materiale, som allerede eksisterede, og formede denne Planet, som vi bebo; og her satte han sine Børn, der havde holdt deres første Prøvestand, som forud havde set ham i hans Nærværelse i Aandeverdenen, og befalede dem, at de skulde være trofaste og holde den anden Prøvestand, hvor de skulde tilbede uden at se ham, tro uden at høre ham, indtil den Tid skulde komme, da de alle skulde kende Gud, fra den mindste til den største; og ved at gøre alle de Ting, som Herren, deres Gud, skulde befale dem, skulde Herlighed vorde dem tildel evindeligen. „Mormonismen" erklærer, at Menneskeet er et Guds Barn, skabt i hans Billede og begavet med hans Egenskaber, og som gennem Udvikling og Uddannelse vil blive skikket til at blive Gud, dets Fader, lig. Hvad ufilosofisk er der i dette? Forvente ikke jordiske Forældre af deres Børn, at de skulle blive lig dem? Hvorfor skulle vi da ikke blive vore himmelske Forældre lig? Hvad forkert er der i den Lære, at vi have en Moder saavel som en Fader i Himmelen? Hvis „Gud skabte Menneskeet i sit Billede, Mand og Kvinde", hvorfor kunne vi da ikke følgerigtigt og paa en fornuftig og filosofisk Maade slutte os til, at Guddommen i sig selv bestaar af begge Kon?

Dette, mine Venner, er „Mormonismen". Dette er, hvad vi prædike til Verden, og dette er nogle af de Aarsager, hvorfor vi synge: „Hav Tak for Profeten, du sendte, o Herre, paa denne vor Dag!"

(Deseret News.)

Vor Tilstand i den tilkommende Verden.

Bemærkninger af Brigham Young i Konferencen i Salt Lake City, 6te Oktober 1862.

Jeg vil gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Forskellen mellem denne og den tilkommende Verden og vor Tilværelse i samme. Vor næste Tilværelse er aandelig. Aanden, som nu er iført et dødeligt

Legeme, vil blive frigjort fra dets Besvær, og Aanden af en trofast Hellig vil være udenfor Rækkevidden af Satans Magt.

Denne Tilværelse er en Prøvestand, hvori den udødelige Aand, ført Dødelighed, stræber at hellige, befri og frelse Legemet, saa at Aanden og Legemet maa blive eet i den tilkommende Verden formedelst Genløsningens Magt og Jesu Kristi Opstandelse.

Vor næste Tilværelse er en paradisisk Tilstand, hvor Aanden venter, at Legemet skal gennemgaa den Renselse og Fuldkommengørelse, som Døden og Graven alene kunne give. Derefter kommer Opstandelsen, som forener Aanden og Legemet. O, hvor stor er ikke Guds Plan; thi Paradiset maa opgive de Retfærdiges Aander og Graven deres Legemer, og de forenes til Et og blive derved uforkrænkelige og udødelige og levende Sjæle.

Fra vi undfanges i Moders Liv til vor Fødsel, og fra Barndommen til den modne Alderdom, ligge usete Farer paa vor Vej, som prøve paa at ødelægge vore Legemer og forstyrre vore Sandser; derfor se vi halte, blinde, døve, lamme, stumme og andre sygelige Mennesker iblandt os.

Nogle ere af den Anskuelse, at som vi lægges i Graven, skulle vi oprejses med alle de Brøst og Mangler, vi her have, og, at om en Hustru ikke elsker sin Mand i dette Liv, kan hun heller ikke elske ham i det næste. Dette er ikke saa. De, der opnaa den celestiale Herlighed, som er den første Opstandelse, ville blive rene, hellige og behagelige, med fuldkomne Legemer. Enhver Mand eller Kvinde, som opnaar denne ufattelige Velsignelse, vil blive saa smuk og fuldkommen som Englene, der omringer Guds Trone. Om vi leve saa, at vi blive agtede værdige til at komme frem i den første Opstandelse, behøver ingen at frygte for, at Hustruen ikke vil elske sin Mand eller Manden Hustruen, thi de, som faa Del i den første Opstandelse, ville blive fri fra Synden og dens mange Følger. Dette Legeme „saas i Dødelighed, men vil opstaa i Udødelighed, saas i Vanære, vil opstaa i Herlighed, saas i Skrøbelighed, men opstaar i Kraft, saas et jordisk Legeme, men opstaar et himmelsk Legeme“ . . . . Og, ligesom vi før have baaret den Jordiskes Billede, saa skulle vi nu bære den Himmelskes Billede.“ Herren har gjort sit til at give os Midler til at opnaa celestial Ophøjelse i Lyksalighed, og om vi nogen Gang komme i Besiddelse deraf, bliver det ved at adlyde de Love, som høre dertil.

Gud har givet Menneskenes Børn Herredømme over Jorden og over alt, som hører den til, og befalet dem at gøre sig den underdanig, at hellige sig selv, og at hellige og forskønne Jorden ved deres Industri, Visdom og Kunst, som alt kommer fra Gud, lige fra at lære, hvorledes man lægger Aaget paa et Par Okser, hvordan man kører dem over Sletterne, hvordan vi hente Tømmer fra Canyon, hvordan man laver Mursten, hvordan Sten skulle hugges og lægges sammen til en

smuk Bygning, som baade er bekvem, og som behager Øjet ved sit smukke Ydre. Dette er nogle af Guds Riges Hemmeligheder. At annamme Evangeliet, tro og nyde det i Aanden er den simpleste Del af Arbejdet, som de Hellige have at lære.

Gud har gjort Mennesket til Herre over alt her paa Jorden, og Menneskets Arbejde er at bringe alt i Underdanighed for Gud ved først at lære sig selv Lydighed mod hans Forskrifter; thi Guds Vilje er evigt Liv til Menneskene og alt, hvad de kontrollere.

Tilfredsstillende Statistik. I Nordstaternes Mission i de Forenede Stater er der otte Konferencer, og for at vise, hvor ivrige Ældsterne ere i Sandhedens Udbredelse, ville vi i Korthed fremsætte følgende Tal, der vise en Del af det Arbejde, som de udførte i Juni Maaned. Jowa Konference staar øverst med Hensyn til Salg af Mormons Bog, idet der solgtes 361; Wisconsin Konf. solgte 261; Nordre Illinois 190; Minnesota 166; Indiana 132; Manitoba i Canada, der kun har omtrent det halve Antal Ældster mod, hvad de gennemsnitlig have i de andre Konferencer, solgtes 124; Michigan 107 og Søndre Illinois 90, hvilket tilsammen udgør 1,431 Mormons Bøger, som bleve omsatte i nævnte Mission i Juni Maaned.

Wisconsin staar øverst med Salg af mindre Bøger, saasom „Evangeliets sande Grundsætninger", „Advarsels Røst" o. s. v., af hvilke der i ovennævnte Tidsrum omsattes 2,075. De andre Konferencer tilsammen afhændede 4,749. Af Smaaskrifter blev der i Missionen udspredt 78,046. Der optoges 141 nye Subskribenter paa Bladet „Liahona", som udgives i Independence, Missouri; 713 Friluftsmøder bleve afholdte, og 62 Personer bleve indlemmede i Menigheden ved Daab, af hvilke 11 tilhørte Minnesota Konference.

Den, der giver Agt paa Værkets Fremgang, kan ikke undlade at komme det aabenbarede Ord til Profeten Joseph Smith ihu: „At et stort og forunderligt Værk skulde komme frem for Menneskenes Børn." Vi kunne se, at Herren bereder Vejen for dette „Riges Evangelium", der skal prædikes og læses i den ganske Verden, som et Vidnesbyrd om Jesus Kristus, til alle Nationer.

Tankesprog. Ved Livets Ende angrer undertiden den ene alt, hvad han har gjort, den anden alt, hvad han har forsømt.

— De Taarer ere de bitreste, som aldrig udgydes.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Søndag den 1. September 1907.

Et Vink til Ældsterne.

Det gøres fornødent at vende tilbage til et Emne, som før er blevet omtalt i disse Spalter. Uagtet de missionerende Ældster have Instrukser om, at de skulle forblive i deres respektive Arbejdsmarker, indtil de blive afløste eller forflyttede af den retmæssige Autoritet, er der dog mange, som ønske at besøge andre Konferencer og derfor foretage Rejseture ind gennem Landet. Ansøgninger om Tilladelse til at gøre dette indsendes selv paa den Tid, hvor der højlig trænges til deres Arbejde.

I Løbet af Sommersaisonen gives der meget bedre Lejlighed til at holde Friluftsmøder, uddele Skrifter og foretage Fodture end paa andre Tider af Aaret. Hvis Ældsterne rejse bort fra de Distrikter, hvor de ere beskikkede til at virke, kan man ikke vente at opnaa de bedste Resultater. Hvis nogle faa erholde Tilladelse til at forlade deres Pligter for at rejse omkring paa Fornøjelse, som Turister gennem Landet, hvorledes kan man da nægte andre det samme Privilegium? Og hvorledes vilde vort Arbejde da blive i dette Land?

Som Tillæg til, hvad der allerede er bleven sagt gennem Stjernen, kan det siges, at vi have modtaget direkte Anmeldelse fra Kirkens første Præsidentskab om, at „Ældsterne skulde lære at forstaa, at medens de ere i Missionens Tjeneste, skulde de udelukkende anvende deres Tid til Missionærarbejde, og at de, der ønske at foretage Rejseture over paa Fastlandet, skulde vente dermed, til de ere afløste fra Missionens Tjeneste for at rejse hjem". Dette er tydeligt og bestemt, og de Instrukser, som vi have givet ere i Overensstemmelse med de Raad, der komme fra Hovedkilden.

Brødre, er dette ikke tilstrækkeligt, og er det ikke retfærdigt? Vilde en anden Fremgangsmaade være gavnlig for det Værk, som vi ere beskæftigede med? Vi ere her for at udvise vor bedste Energi i Herrens Tjeneste i at prædike Evangeliet, i at advare Verden fra den kommende Dom og i Opbyggelsen af Kristi Kirke blandt Nationerne. Kunne vi være indviede til en bedre Sag? Er der noget, der giver større Glæde og Tilfredshed end vore Bestræbelser for at frelse Sjæle og berede Vejen for vor Herres Jesu Kristi Komme? Dette kræver i Virkeligheden vor højeste Jagttagelse og Anstrengelse.

Naar vi modtage en hæderlig Afløsning fra vor Mission, da er der intet i Vejen for, at vi kunne besøge vore Venner paa et hvilket som helst

Sted, vi ønske, hvis vi have Midler dertil. Det er ønskeligt, at de rejsende Ældster i Adspredelsen se og faa et Indblik i de vidunderlige Arbejder, som ere udførte formedelst Menneskers Opfindelse, Dygtighed og Visdom. Enhver Ting, som er sand og skøn, er guddommelig i sin Oprindelse og Undfangelse. Alle Ting, som ere opnaaede og udførte i Kunst, Videnskab, Musik, Literatur, Mekanisme, Agerdyrkning, Retsvidenskab, Lægevidenskab, Kirurgi, fysisk og aandelig Uddannelse, aandelig og timelig Fremgang til Menneskeslægtens Gavn, ere anerkendte af Herren og fortjene Menneskenes Undersøgelse, Beundring og Nydelse. Naar de kunne tages i Øjesyn og nydes uden at hindre Pligtens Udførelse, da ere saadanne, som have Midler til at rejse hen, hvor disse Ting kunne ses paa den fordelagtigste Maade, fuldstændig frit stillede i denne Henseende.

Al den Kundskab, som vindes paa denne Maade, kan anvendes til Opbyggelsen af det Sidste-Dages store Værk, og det glæder os, naar den Erfaring og Underretning, der saaledes erholdes, kan blive anvendt, hvor det kan gøre den største Nytte. Det er kun naar vor Mission i Verden bliver forsømt, eller staar i Fare for at lide Skade, at der kan rejses Indvending mod Fornøjelsesrejser og Skuelyst. Vor Missionstid er selv under det længste Tidsrum kun kort, og det fordres af os, at vor hele Tid og Hengivenhed skal anvendes i Embedets Forvaltning, saalænge vort Kald varer, for at de forønskede Resultater kunne tilvejebringes.

Konferencepræsidenterne ønske ikke at afslaa Ansøgninger om Forlov og henvise selvfølgelig Ansøgerne til Missionens Præsident. Denne ønsker heller ikke at være haardnakket og ubøjelig, men føler sig alligevel forpligtet til at gøre det, som forekommer ham at være rigtigt og i Overensstemmelse med de Instrukser, han har modtaget fra sine Foresatte i Kirken. Nogle Ældster ville maaske indvende, at Tiden, naar de blive afløste, falder paa en ubelejlig Aarstid, lidet egnet til at rejse omkring paa Fastlandet, men de kunne i saa Fald erholde det Privilegium at forblive i Missionsmarken, indtil en behagelig og passende Lejlighed tilbydes dem. Spørgsmaalet er: Hvilket er af største Vigtighed: enten at rejse omkring for at se sig om, eller at udføre det Arbejde, som er paalagt en Ældste ifølge hans Missions Kald? Det eneste Svar herpaa er, at en Herrens Tjener, som er iklædt Myndigheden, altid bør være rede til at gaa frem og offentliggøre Saliggørelsens glade Tidender. Det kan undertiden være gavnligt, at Ældster, som have Slægtninge paa andre Steder end i de Distrikter, hvor de ere beskikkede til at virke, besøge dem, saa at de kunne aflægge Vidnesbyrd om Herrens store Værk for dem; men Tilladelser, der mulig maatte gives i saadanne Øjemed, burde ikke udstedes for længere Tid, for at det Arbejde, som de vare beskikkede til, ikke skulde forsømmes. Det var at ønske, om

Ældsterne vilde modtage disse Raad i den Aand, hvori de ere givne, og med Glæde og Beredvilligheд rette sig derefter. Hvis nogen agter sin Mission saa ringe, at han ønsker at tilsidesætte den for at deltage i Lystrejser, da bliver det nødvendigt at afløse ham derfra, førend hans Mission er fuldbyrdet, hvilket ikke vil forøge hans egen, hans Venners, eller de præsiderende Autoriteters Tilfredshed.

Vi ønske at gøre enhver Ting saa behagelig som mulig for vore Medarbejdere i Herrens Tjeneste, men vi maa tilstaa, at vi anse det store Arbejde, som vi ere kaldede til at udføre, af meget større Vigtighed og Værd end al Stads og Pragt i de kongelige Paladser eller Samlinger af verdslig Herlighed, som findes næsten overalt paa Jorden. Brødre, lader os gaa fremad med Kraft fra Israels Gud og med Præstedømmets Fuldmagt, som vi besidde, „søge først Guds Rige og hans Retfærdighed", og alle andre Ting ville da blive os tildelte i vor evige Faders Forsyns Styrelse og belejlige Tid. C. W. P.

(Mill. Star.)

Ligeledes tilføje vi et Vink om Registrering af uindfødte Amerikanere: Den 1. Juli traadte en meget vigtig Lov i Kraft vedrørende amerikansk Borgerskab. Den gør det af med den Formodning, at en Udlænding, som en Gang er bleven Amerikaner, er det for bestandig. Loven blev vedtaget under sidste Kongres paa indstændig Anmodning fra Udenrigsminister Root. Den kræver, at Amerikanere, der bo i Udlandet, en Gang om Aaret lade deres Navne indregistrere i det nærmeste amerikanske Konsulat, hvis de ville vedligeholde deres amerikanske Borgerskab.

Hensigten med Loven er at slippe fri for internationale Forviklinger paa Grund af, at naturaliserede Amerikanere forulempes især i Tyrkiet, Rusland, Italien, Ungarn og Østerrig og have henvendt sig til Regeringen i Washington om Beskyttelse.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster ankom fra Utah, Idaho og Oregon til København den 12. August og beskikkes til at arbejde i de forskellige Konferencer som følger:

George Walter Christoffersen fra Salt Lake City til Trondhjem; A. H. Andersen fra Fountain Green, Utah, til Trondhjem; Niels P. Nielsen, Jr. fra Pocatello, Idaho, til Trondhjem; Henry O. Poulsen, Richfield, Utah, til Kristiania; Orson F. Christensen, Richfield, Utah til Kristiania; Wrol C. Olsen, Jona, Idaho, til Bergen; Niels N. Buss, Richfield, Utah, til Aalborg; og Peter H. Westenskov, Imbler, Oregon, til København.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste A. M. Nielsen, som i henved 20 Maaneder har præsideret over Bergen Konference, og som paa Grund af Sygdom i Hjemmet er afløst for at rejse hjem, skriver blandt andet om sin sidste Rundrejse i Konferencen: Først maa jeg fortælle, at jeg sidst i Juni Maaned i Præsident Penrose's og mange Ældsters og Helliges Selskab tilbragte nogle behagelige Dage i min Fødeby Kristiania, som jeg maaske aldrig mere faar Lejlighed til at besøge. Dernæst overværede jeg den højtidelige Indvielse af Aalborgs Forsamlingshus, hvor jeg traf saa mange trofaste Venner blandt de tilstedeværende Missionærer, og jeg kan i Sandhed sige, at den Tid aldrig vil udslettes af mit Minde. Aalborgs Kapel i Valdemarsgaden med dets behagelige Beliggenhed er en substantiel og smuk Bygning, som vidner om, at de Sidste-Dages Hellige vise deres Tro i deres Gerninger.

De omtalte Sammenkomster have været til stort Gavn, og det giver os fornyet Liv og styrker vort Vidnesbyrd, naar vi samles og tale om vore forskellige Oplevelser og Herrens Godhed mod os til alle Tider. Paa Tilbagevejen til Bergen forlod jeg Dampskibet i Flekkefjord og tog med Jernbanen til Egersund, hvor Ældsterne Franklin Mortensen og Alma Jensen have virket siden sidste Konference. Folket der vare saa at sige døve for Evangeliet. Jernbanen fra Flekkefjord til Stavanger er 150 Kilom. og er paa en Strækning af 74 Kilom. — mellem Flekkefjord og Egersund — bygget næsten udelukkende i Fjeldet med 46 Tunneller, hvoraf flere ere meget lange. I Forening med Ældste Jensen besøgte vi Broder Hammersmarks Familje i Soggendal, hvor vi bleve venligt modtagne og holdt et Møde hos dem. De Folk, som bo imellem disse affides liggende Bjærgkløfter, have mange økonomiske Besværligheder at kæmpe med.

I Stavanger blev jeg modtaget af Ældsterne O. E. Olsen og P. A. Petersen og holdt i Forening med dem 2 Møder der, som vare godt besøgte af baade Hellige og Fremmede. Stavanger Gren er i en trivelig Stilling, og jeg tror, at flere der i en nær Fremtid ville blive tillagte Menigheden. Efter en behagelig Tur paa 20 Dage, var jeg atter tilbage i Bergen, hvor jeg fandt al Ting i god Orden og mødtes med Glæde af Søskende og Venner.

Fredagen den 26. Juli forlod jeg i Forening med Ældsterne W. M. Petersen og Hans Sørensen Bergen for at besøge den nordlige Del af Konferencen. Vi ankom til Aalesund den næste Dag og havde ombord den Ære og Fornøjelse at have med os den norsk-amerikanske Sangforening Dovre, som gav os flere Numre paa Turen, hvilket var en Nydelse at høre. Søndag den 28. havde vi en god Søndagsskole i Aalesund, og et Møde om Aftenen, der var godt besøgt af Søskende og

Fremmede. Mange gode Hellige ere udsankede fra denne By, og der kan til Ros for de saa, som er tilbage, siges, at de ere blandt de mest opofrende og bedste Sidste-Dages Hellige i hele Konferencen, thi de ere Ældsterne behjælpelige i alt, hvad de formaa, for at fremrulle Herrens Værk. Mandag Aften den 29. afholdtes et godt besøgt Møde af de unge Mænd og Kvinder med et særdeles godt Program. Den følgende Dag rejste jeg i Forening med Ældsterne Peter Borup, W. N. Petersen og O. F. Olsen for at besøge nogle Søskende i Søholdt. Vi besluttede først at tage en Tur ind i Gerangerfjorden, en Arm af Storfjorden, og paa Tilbagerejsen aflægge vort Besøg. Jeg tror, denne Fjord er en af de skønneste i hele Norge. Mange udenlandske Turister fulgte med, og de vare alle begejstrede over den vilde Naturskønhed, som her udbredte sig for vore Øjne. Af Storfjordens 3 Arme, Hjøring, Ta og Geranger, er den sidstnævnte den mærkeligste; Fjeldene ere meget høje, paa somme Steder stejle og lodrette, og ofte er Fjorden saa smal, hvor man sejler, at det skulde synes umuligt at komme frem. Vore danske Venner udbrød flere Gange: O, hvor kønt her er! Vi saa Brudesløret, et Vandfald, der styrter ned ad Bjerget som et Slør; de 7 Søstre, eller 7 Fosse ved Siden af hverandre; Prædikestolen, der af Naturen er dannet saa tydelig, som om den med Hænder var udhugget i Bjerget; Olaf den Helliges Ansigt og mange flere Seværdigheder, som det bliver for vidtløftigt at omtale. Men noget af det, der mest tiltrak sig vor Opmærksomhed i hele Fjorden, var de spredte Gaarde og Huse, byggede oppe paa Bjergtoppene overalt, hvor der var en grøn Plet. Hvorledes Folk kunne komme op og ned var en Gaade for os; thi vi saa ingen Veje. Man fortalte mig, at naar smaa Børn paa enkelte Steder faa Lov til at gaa ud af Huset, faa de et Reb bundet om Livet for at forhindre dem i at falde ud over Fjeldet. Det blev ogsaa fortalt os, at paa et Sted havde man en Tougstige, ad hvilken man kunde komme op og ned, naar man ønskede.

Vi ankom til Mirak ved Enden af Fjorden Kl. 10 Aften, og næste Dag tog vi til Dybvandet, som ligger paa Toppen af et Bjerg 3,000 Fod over Havet. Den evige Sne ligger her i store Masser, og paa Dybvandsøen var Isen 5 à 6 Fod tyk paa flere Steder. Vi saa ogsaa det Sted, hvor i Marts Maaned det store Sneskred fandt Sted og ødelagde saa mange Huse, Kreaturer og Menneskeliv; og ingen vover at bygge der mere af Frygt for, at en lignende Ulykke skal gentage sig. Den følgende Dag rejste vi fra Mirak og bleve modtagne i Søholdt af Familjen Hoel og beværtede paa en meget gæstfri Maade. Vi afholdt et Møde hos dem om Aftenen, og vi glædede os alle ved vor Sammenkomst. Den næste Dag, Fredag, vare vi atter tilbage i Aalesund, og om Lørdagen rejste Ældste W. N. Petersen og jeg til Volden for at besøge Søskende der; vi bleve vel modtagne og indlogerede i Broder Andersens

Familje. Om Søndagen afholdt vi Vidnesbyrd- og Nadversmøde med dem og havde en god Tid sammen.

Medens jeg har været paa denne Tur, har jeg fuldstændig forvisset mig om, hvad jeg omtalte i Præstedømsmødet i Kristiania, at en Motorbaad vilde være til stor Nytte for Ældsterne i denne Konference, da der er Hundreder af Pladser, hvor ingen Ældster have været og aldrig ville komme uden ved Hjælp af et saadant Befordringsmiddel. En saadan lille Baad kan maaske tilvejebringes for et Tusind eller tolv Hundrede Kroner, og Udgifterne til Olje ville ikke overstige 10 Øre Timen.

Atter tilbage i Aalesund Tirsdag Form. Kl. 10 efter en af de behageligste Ture, jeg har haft i Norge. Kl. 4 Eftерm. afholdtes Møde, og om Aftenen var der arrangeret en Fest med en Overflødighed af Livets Goder. Torsdag Eftermiddag ankom vi til Bergen i god Behold.

Evangeliets Fremgang i Kristiania Konference. Præsident Søren Rasmussen skriver fra Kristiania og underretter os om, at flere Ældster fortiden arbejde i Telemarken og Guldbrandsdalen samt i den nordligste Del af Konferencen, hvor tilforn kun lidt og paa somme Steder intet er blevet udrettet for Evangeliets Udbredelse. Han siger, at Ældsterne blive vel modtagne, de holde mange Møder, som ere godt besøgte, og Folket lytter med megen Opmærksomhed til deres Tale. I næsten alle Grene af Konferencen er der gode Forsamlingslokaler, og Udsigterne for Evangeliets Fremgang i Fremtiden ere meget lovende.

Det rette Motiv til Gudsfrygt.

Det er meget sandsynligt, at den Synder, som kommer til Kristus ene og alene for at undgaa Straf, slet ikke vil blive frelst, fordi Grunden til hans Bønner kun er idel Egenkærlighed. Den, som holder Kristi Bud udelukkende i et egennyttigt Øjemed, holder dem i Virkeligheden ikke; thi Kærnen og Hovedindholdet i al kristelig Vandel bestaar i Lydighed mod Jesus Kristus og i at gøre Ret, fordi det er hans Befaling. „Ikke med Øjentjeneste som de, der ville tækkes Menneskene, men som Kristi Tjenere, saa I gøre Guds Vilje af Hjærtet." Dette er den nedlagte Forskrift og Kendetegnet paa en ægte Kristens Karakter.

Da vor Mester var paa Jorden, maatte han irettesætte dem, som fulgte ham kun for Brødets og Fiskenes Skyld. Selv blandt hans egne Disciple gjorde denne Egenkærlighedens Aand sig gældende, idet to af dem bad om at maatte sidde ved hans højre og venstre Side i hans Rige, som han forventede at oprette. Der var en beklagelig Splid iblandt

dem om, hvem der skulde være den største, og Kristus bebrejdede dem for deres usle Selvkærlighed ved at lade dem forstaa, at den mest ydmyge Tjener skulde anses som den største. Det var paa Grund af den sørgelige Mangel paa dette Princip i deres Religion, at Disciplene svigtede ham i Farens Time og forsagede ham og flyede. Ejheller vilde disse Mænd have været istand til at modstaa Prøvelsens Ild under de store Forfølgelser, som senere paafulgte, hvis de ikke havde modtaget den Helligaands Daab ved Jesus Kristus paa Pintsefestens Dag.

Ingen Person skulde tjene Herren for at opnaa Himlens Belønning eller for at undgaa Straf; thi det er selviske Motiver. Kærlighed til ham skulde være den eneste Bevæggrund, og Retfærdighed overholdes, fordi den er den rette og sande. Det er ingen Dyd at afholde sig fra Synd, kun fordi den tilvejebringer Sorg og Elendighed i dette Liv og Helvedes Kvaler i det tilkommende. Man skulde sky Synden, fordi Gud har Afsky for den.

Sand Kristendom er at hade Synd og ikke Frygt for Straf ved at overtræde den. Ingen Kristen er til at stole paa under store Forfølgelser, hvis han ikke af Hjærtet har Afsky for Falskhed og Bedrageri, urene Tanker og Synd af enhver Slags. Hvis David havde haft Gud for Øje, vilde han ikke have nærmet sig Bathseba; havde han afskyet Synden, vilde han ikke have havt Aarsag til at angre saa bitterlig, som han senere gjorde.

For at modstaa Synd og Fristelser og at udøve Ret og Retfærdighed fordres der et indre Princip i vort Hjærte, og dette er hos en Kristen den Herre Jesu Kristi Styrke. „Giv mig den rette Aand", er hans Bøn til hver Dag, og har han den, da kan ingen af Verdens Storme faa Overhaand over ham. Troen lignes ved et Anker; thi den har Evne til at holde fast, og den kommer fra den Hjælp, som Jesus Kristus giver til den, som øver sig deri. „Jeg formaar alt i Kristo, som gør mig stærk."

Family Herald.

Sang og Musik.

Sangen er med Rette kaldet Følelsernes Sprog, ved Hjælp af hvilken man kan udtrykke næsten enhver Sindsstemning. Poeten siger: „Sangens Vælд fra Hjærtet gaar og til Hjærtet kommer", og den kan ofte bevæge og blødgøre de haardeste Følelser og udrette langt mere end veltalende Ord. Musik og Sang ere guddommelige Egenskaber, som vor himmelske Fader har nedplantet i Mennesket, for at de derved kunne udtrykke de indre Følelser, som mangen Gang ikke kunne tilkendegives paa nogen anden Maade. Den første Musiker i den jordiske Tilværelse, som vi have nogen Beretning om, var Jubal, en af Kains Efterkom-

mere; „han var Fader til alle dem, som legede paa Harpe og Orgel“ (1. Mos. 4:21.), og maaske Ordet „juble“ (synge) har sin Oprindelse fra hans Navn. Dog læse vi i Jobs Bog 38. Kap., at Sangen eksisterede, længe førend denne Jord rullede ind i sin Tilværelse; der staar, at Morgenstjerner — eller de store intelligente Aander — „sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde“, hvoraf vi se, at selv i denne Evighedens tidlige Periode var Sangen kendt og anvendt som et Middel, hvorved Fryd og Glæde kunde udtrykkes paa den mest fyldestgørende Maade.

Evangeliet lærer os, at vi ofte skulle samles, i Særdeleshed paa Sabbathen, Herrens Dag, for at tale om hans Godhed mod os og lovprise hans Navn — ham, som er vor virkelige Fader og Ophavet baade til vor forrige og til denne jordiske Tilværelse; som i en viis Henseende satte os her paa Jorden for at gennemgaa denne Prøvestand og, naar den er overstaaet, vende tilbage til ham og glædes i hans Nærværelse. Paulus siger, idet han formaner de Hellige, Kol. 3:16.: „Lader Kristi Ord bo rigeligen iblandt Eder i al Visdom, saa I lære og paaminde hverandre med Salmer og Lovsange og aandelige Viser, idet I synge yndeligen i eders Hjærte for Herren“. For at kunne gøre dette — synge yndeligen eller behagelig — maa man naturligvis først og fremmest føje sig efter Sangens og Musikens Regler. I Musik alene er der til at begynde med to Grundprincipper, som det er absolut nødvendigt at være i Besiddelse af, nemlig Gehør og Takt; til Sang ere begge disse ogsaa nødvendige, men her spiller tillige Teksten en væsenlig Rolle, fordi der til at kunne frembringe harmonisk Sang hører saavel korrekt Tekstudtale som ren, fejlfri Melodi. Nogle, der tildels kunne de Salmer udenad, som synges ved vore Møder, vise undertiden en vis Grad af Ligegyldighed ved ikke at have en Salmebog foran sig; at følge med i Salmebogen har imidlertid tilfølge, at Sindet opløftes og Tankerne henledes paa de herlige Ord, som Teksten indeholder. Poesi, Musik og Sang, der alle ere Guds Gaver til Menneskene, gaa Haand i Haand og ere i høj Grad afhængige af hverandre, for at de fineste og bedste Tanker og Følelser kunne frembringes som et behageligt Offer for Herren.

Aandens Gaver ere mange og forskellige, og det kan ikke ventes, at alle skulle være lige meget begavede paa Poesiens og Musikens Omraade, men der er dog næppe nogen, som ikke har en eller flere af disse himmelske Spirer plantede i sit Hjærte, og alt, hvad der kræves af os, er, at vi efterat have annammet „Begyndelseslæren om Kristus“ stadig skulle udvikle os i alt, som er ædelt og godt, og „skride fremad til det fuldkomnere“. En Hovedting ved Musik og Sang er, at Følelserne og Aanden lægges deri, saa at de i Forbindelse med den erhvervede Øvelse og Færdighed kunne frembringe noget, der er ædelt og skønt. Der staar, at „Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levendegør“, og saa-

ledes forholder det sig med de døde Noder, hvis de ikke blive spillede eller sungne med Liv, Aand og Energi. Sang og Musik saavel som al anden Kunst og Videnskab, der kommer fraoven, ere ubegrænsede i deres Omfang og kunne gennem Evighed veksle og udvikles i det uendelige.

Takket være Herren, at den mørke Tidsalder forsvinder og Evangeliets Lys med dets mange herlige Gaver og Kræfter udfoldes og kommer tilsyne; ja, at Vismandens Profeti gaar i Opfyldelse, naar han siger: „Se Vinteren er forbi, Regnen er gaaet over og draget bort. Blomsterne ere komne tilsyne i Landet, Sangens Tid er kommen, og Turteldruens Røst er hørt i vort Land"! — J.

Tankesprog. Den Vise har saa meget at tænke paa, at det ikke forekommer ham at tale; den taabelige har saa meget at tale om, at han ikke tager sig Tid til at tænke.

— For i Sandhed at kunne leve maa Hjernen holdes ilive.
C. L. O.

— For den modige er Lykke og Ulykke ligesom højre og venstre Haand, han bruger dem begge.

— Spørgsmaalet er ikke saa meget om, at Gud er med os, men at vi ere paa hans Side.

— Erfaringen er en god Skole, men Udbyttet deraf er ofte kostbart.

— Et Tankesprog kan danne en Karakter, og en Karakter kan overvinde Verden.

— Bedre at være lille og give Lys end at være stor og kaste Skygge.

Indhold:

Joseph Smith — en Mand lig Moses	257	Ankomst og Beskikkelse	266
Vor Tilstand i den tilkommende Verden	261	Uddrag af Korrespondance	267
Tilfredsstillende Statistik	263	Evangeliets Fremgang i Kristiania Konference	269
Redaktionelt:		Det rette Motiv til Gudsfrygt	269
Et Vink til Ældsterne	264	Sang og Musik	270
		Tankesprog	263, 272

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).